



Bismil-lahir-Rrahmanir-Rrahim

O agjërues, ju përshëndes në ditën kur keni vendosur që me durim të thellë ta agjëroni Ramazanin, ndërsa ju përshëndes edhe në ditën kur me sukses e agjëruat.

Tani do të bëjmë fjalë për gëzimin me të cilin sot jemi të preokupuar. I jemi kthyer në mënyrë të rëndomtë të jetesës. Sërish kënaqemi me të gjitha të lejuarat, pasi që me një vendosmëri, sinqeritet dhe besnikëri të thellë e kaluam rrugën e agjërit. Nuk do t'ju flas për këtë gëzim dhe për ndjenjat e lartësuar shpirtërore si për diç të zakonshme e spontane, por do t'ju flas për qëndrimin e Islamit ndaj saj dhe për mënyrën të cilën na e zgjodhi Islami, e në të cilën duhet ta shprehim atë. Islami nuk dëshiron që ky gëzim të mbetet i mbyllur në ne, as që të manifestohet në mënyrë të ulët e jo të denjë, por kërkon që atë ta shprehim në një mënyrë sa më dinjitoze. Ai assesi nuk lejon që kjo jetë jona e përditshme të shndërrohet në dëfrim të shfrenuar, as në lojë të zhurmshme e të paturpshme, por shpreh dëshirën që të

manifestohet në dy mënyra fisnike: shpirtërore, me të cilën i drejtohem Allahut me dhikër, falënderim, tekbir dhe dua, dhe njerëzore, ku u drejtohem njerëzve duke u solidarizuar me ta, duke i kuptuar, respektuar dhe ndihmuar.

Nuk do të flasim për anën shpirtërore, sepse shohim se grupe të tëra me dhikër e dua e madhërojnë emrin e Allahut, por do të flasim për anën njerëzore, e cila më të vërtetë i konfirmon të dy këto anë, e cila nga pikëpamja islame ka një rëndësi të madhe dhe ka një domethënie të thellë në jetën e botës muslimane, e ky është institucioni i Zekatul-fitrit, institucion të cilin Islami e obligoi nga fundi i Ramazanit. Ky është institucion i madh dhe nuk dëshiroj të them se është unitar në legjislaturën botërore, porse nuk ka të ngjashëm as në vetë legjislaturën islame. Kjo është kështu sepse zekati është obligim i njerëzve të pasur, ndërsa Zekatul-fitri, te pjesa dërrmuese e imamëve, është **obligim i barabartë i pasanikëve dhe varfanjakëve**, meqë pasaniku solidarizohet me varfanjakun, ndërsa varfanjaku solidarizohet dhe ndihmon varfanjakun edhe më të madh se vetë ai. Pasi durimi dhe modestia bëhen obligime të muslimanëve gjatë Ramazanit,

ashtu edhe obligimi i dhënies dhe bujarisë i përfshinë të gjithë: "**Pasaniku le të harxhojë sipas pasurisë së vet, ndërsa ai i cili është në skamje - sipas asaj sa i ka dhënë Zoti...!**" (Et-Talak, 7), dmth. ashtu siç janë barazuar muslimanët në etje e uri gjatë Ramazanit, ashtu edhe sot së paku për afërsisht, të gjithë duhet të barazohen në bollëk, ushqim dhe pije. Kjo edhe është ana praktike e mirënjohjes, derisa namazi i Bajramit dhe tekbirët që lexohen me atë rast, paraqesin formën e njëmendtë të mirënjohjes. Por, a e dini se fjala e mirë përpiqet që të ngrihet në qiell, ndalet në rrugë dhe pret të ndihmohet me ndonjë vepër të mirë, e nëse nuk i arrin ndihma, i kthehet pronarit të saj, e nëse ndihma i arrinë, ajo ngrihet deri te Sunduesi i madhëruar?

"Te Ai ngrihen fjalët e mira, dhe veprën e mirë Ai e pranon!" (El-Fatir, 10).

Ju bëj thirrje që së paku të mendoni për sekretin e këtij institucioni, në mënyrë që të shihni se ai është institucion ideal që krijon shoqëri ideale. Shikoje këtë ushtrim praktik të unitetit dhe barabarësisë dy herë; një herë kur të gjithë të abstenojnë që së bashku me fatkeqët ta lëshojmë varfërinë, dhe hera e dytë, kur të gjithë të kapen për duar, duke u ndihmuar mes veti, që të ngrihen mbi

varfërinë. Në këtë mënyrë Bajrami është ditë e gëzimit dhe haresë. A thua bajramet tona vërtet janë festa të gëzimit e haresë?

Si do t'i jetë dita e gëzimit dhe haresë atij, sytë e të cilit mbushen plot lot nga skenat e të mjerëve, veshët e të cilit i dëgjojnë lutjet e lypsarëve, ndërsa zemra i lëngon nga dhembja për ta? Jo, Islami kërkon që sot mos ta dëgjojmë vajin dhe mos ta shohim të uriturin e të zhveshurin. Ai na thotë: "**Mos lindtë dielli i ditës së sotme, nëse në ndonjë shtëpi në afërsinë tuaj ka ndonjë të uritur, ose nuk ka çka të mbathë, apo nëse në ndonjë rrugë ka ndonjë që lyp ose nuk është i fumizuar.**" Gëzimi duhet t'i përmbushë të gjitha zemrat dhe buzëqeshja të shihet në çdo fytyrë. Sot çdokush duhet ta ndiejë krenarinë dhe madhërinë...!

Ky është mësimi i Islamit në domethënieën e vet të fjalëpërfjalshme dhe thelbësore, shpirtërore...!

E tash po ua shtroj një pyetje të gjithë atyre që janë përgjegjës në shoqërinë tonë, në të gjitha nivelet. Ç'kemi bërë praktikisht për sendërtimin e këtyre parimeve të larta? Deri kur do të lejojmë që fatkeqët dhe të nevojshmit të na trokasin nëpër dyer, t'i ndalin kalimtarët në rrugë dhe t'ia prishin disponimin xhematit në dyert e xhamive?

Kjo është një pasqyrë e shëmtuar për shoqërinë dhe bashkësinë islame, ndërsa në Ditën e Bajramit është një turp i madh.

Islami na e traso i rrugën e madhërisë dhe dinjitetit njerëzor. A ekziston atëherë ndonjë mjet i qëlluar, i cili edhe më tej do ta hapë këtë rrugë? Pyetja mbetet e hapur për shoqëritë humanitare, për të gjitha organizatat e saj si dhe për pushtetet e vendeve islame. Obligim parësor i tyre si dhe obligim yni është që të bëjmë përpjekje maksimale për sendërtimin e këtij synimi, me ofrimin e organizuar, të përhershëm e sistematik të ndihmës sa më të madhe fatkeqëve, e para së gjithash me ofrimin e përkrahjes për zgjidhjen permanente të çështjes së ekzistencës së tyre.

KLUBI STUDENTOR

Pasi të lexoni këtë broshurë, mundësojani të tjerëve të lexojnë të njëjtën. Dhe keni kujdes, fletushka përmban ajete kur'anore, andaj ndalohet hyrja me të në vende të ndotura, gjegjësisht në toalet si dhe në vende të ngjashme.

Boton:

*Shoqata Qytetare
Klubi Studentor*

e-mail: penastudentore@hotmail.com

